

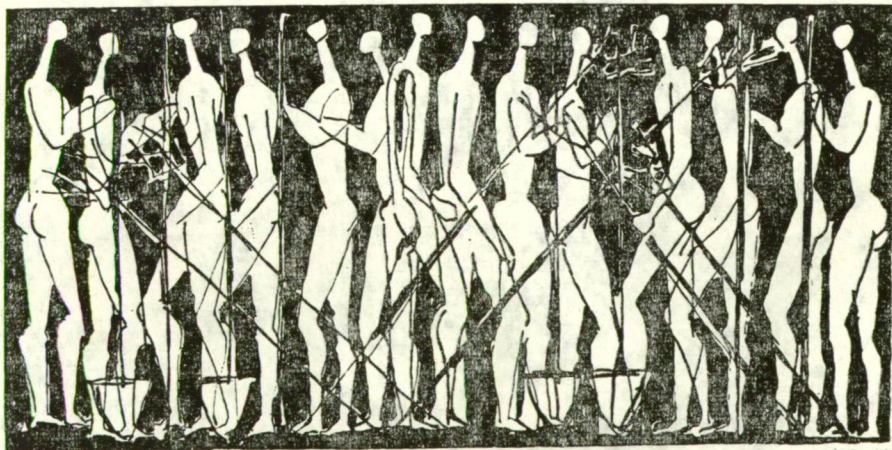
Ó jaj, füstöl a bozót fejem felett,
lebegő felhőként,
s gyökerek sziszegnek fentről alá,
sajgást csendítő fejem felé,
míg a föld kopasz bőre
rettegést didereg.

Van-e még, s hol van olyan virág,
mely e didergő kopaszságot
élő pirossal
teleélje?

Gyötrő a kényszer, s úttalanul,
csaló irányok vigyorgása
téveszthet:
pedig többen vagyunk,
mint a koldusok, útonállók.

Élő örömet lobbanó virágaink:
még a miénkek,
s rajtuk, mint tiszta gyermekmosoly,
az, ami nélkül
csupán formában ember az állat:
máskülönben
minden állatok
legvadabbja.

Megyek, s hogy céloom el ne vesszen,
utat jelölve,
virágaim
tűzöm kétoldalt
ösvényemre.

Faultetők

DOHNÁL TIBOR: FAULTETŐK

Dohnál T. 69